

Anmeldelse «Superkid», Nationaltheatret, SPKRBOX og National Black Theatre of Sweden:

Teateranmeldelse: Å overleve, og å fortelle

Nært og sterkt forteller Kingsford Siayor sin historie. Det er en vond historie, og en har godt av å høre den.

EGEN HISTORIE: Kingsford Siayor i «Superkid». Foto: Øyvind Eide, Nationaltheatret
4. JUNI 2020 KL. 11.10

Lillian Bikset

[Del artikkelen på Facebook](#) [Del artikkelen på Twitter](#)

TEATER: Kingsford Siayor skrur tida tilbake. Til barndommens Tromsø, i 1999 og 2000. I 1999 er han 14, og lillebroren er sju. Kingsford er den som blir slått av faren, Kingsford og stemoren. Hun klarer ikke å beskytte seg selv eller barna. Han prøver å beskytte broren.

«Superkid»

Hvor:

Nationaltheatret, SPKRBOX og National Black Theatre of Sweden

Regi:

Josette Bushell-Mingo

Av:

Kingsford Siayor

Med:

Kingsford Siayor

«Sterkt og personlig»

[SE ALLE ANMELDELSER](#)

«Superkid» er historien om hvordan han forstår at det ikke er mulig.

Barnet i den voksne

Som skuespiller og som dramatiker tar Kingsford Siayor tenåringens ståsted, i «Superkid». I stemme og bevegelser viser han tilskueren barnet Kingsford og ungdommen Kingsford. I ordene og vendingene han har valgt for å fortelle historien, også.

Han lar oss høre og se hvem han var. Språket er nært og direkte, tenåringens språk, rammet inn av den voksnes betraktninger.

Med små skifter i positurer, ansiktsmimikk og stemmebruk tegner han også personene rundt seg. Vennene. Familien. Bjørn fra barnevernet. Han bygger overganger med

betraktninger gjort da og i ettertid, med ord som «jeg husker», «jeg tenkte», og med utdrag fra barnevernsnotater. Han veksler mellom å fortelle og å spille ut scener. Overgangen «asså» mellom minner og betraktninger om minner knytter ungdom og voksen sammen.

Det er som om fjortenåringen forteller gjennom den voksne. Slik bringes også hendelsene nært. Detaljene som er valgt inn gjør det levende, skjønt det korthugde i det også lar tilskuerne forstå at her er mye, veldig mye, som er utelatt.

Brorens død og minnestunden etterpå er det den voksne Kingsford Siayor som forteller om. Selvmordsforsøkene likeså. Sorgen, sinnet og sårheten som nå deles er voksne følelser. De har også sin plass.

Å se

«Superkid» er en historie om familievold og om omsorgssvikt, og om å være barnet i barnevernssaken. Det er også en historie om å se eller å snu seg bort, og om hvor verdifullt det kan være, å ha venner som ser. I dette ligger verdien i å fortelle om det. «Superkid» er ikke sosialpornografi, det er en oppfordring til å se.

Utover skuespillerens kropp, ansikt, ord og stemme, er virkemidlene minimale: Musikk som bærer med seg minner. Lyssetting (design ved Eirik Brenne Torsethaugen) som kan minne både om ungdomsklubbens diskotekkvelder og om nordlyset over Tromsø.

Med unntak av publikumssetene er rommet tomt, uten staffasje, men det fylles av skuespilleren og hans bevegelser. Siayor bruker hele rommet. Energien, både den uttrykte og den undertrykte, utvider fortellingen. Han er kledd i et antrekk som både en 14-åring og en 35-åring kan føle seg hjemme i, t-skjorte, mørke jeans og joggesko, og han har bare en rekvisitt: Mappa med barnevernspapirer. Det er alt han trenger. Alt det andre ligger i ham selv.